

Radosław Kałużny

Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu

**WPŁYW REGULACJI BAZYLEI III
NA BANKI W POLSCE**

Streszczenie: Załamanie rynku kredytowego prowadzące do światowego kryzysu finansowego sprokurowało również działania organów nadzoru rynków bankowych zmierzających do ustalenia nowych, lepszych ram funkcjonowania sektora. W ramach owych regulacji szczególnie nacisk położono na zwiększenie roli adekwatności kapitałowej oraz zarządzania ryzykiem płynności finansowej banków. Banki funkcjonujące w Polsce powinny już teraz brać pod uwagę nowe wymogi, ale bazując na dostępnych, ostatnio opublikowanych raportach rocznych, niektóre z nich mogą mieć z tym problemy, co w efekcie może doprowadzić do nasilenia się procesów konsolidacji krajowego rynku bankowego.

Słowa kluczowe: Bazylea III, adekwatność kapitałowa banków, kryzys finansowy.

1. Wstęp

Przejęcie fali najdotkliwszych skutków kryzysu gospodarczego z końca pierwszego dziesięciolecia XXI wieku składnia do wyciągania wniosków oraz podejmowania decyzji w zamierzeniu mających przeciwdziałać podobnym zjawiskom kryzysowym w przyszłości. Źródeł tego kryzysu można dopatrywać się w wielu czynnikach, co zostało już zdiagnozowane w wielu publikacjach [Kałużny 2010, s. 525-526], jednak za główne z nich najczęściej uważa się podejmowanie przez banki niewspółmiernie wysokiego ryzyka w relacji do posiadanych funduszy. Potwierdzeniem faktu, że czynniki o charakterze makroekonomicznym nie wpływały w decydującym stopniu na poziom dotkliwości skutków kryzysu na poszczególne instytucje, może być sytuacja, w której amerykański Citigroup oraz szwajcarski UBS w większym stopniu odczuły kryzys (przez poziom poniesionych strat) aniżeli JP Morgan Chase oraz Credit Suisse (instytucje odpowiednio amerykańska i szwajcarska) [Erkens, Hung, Matos 2010, s. 7]. Dlatego też przedmiotem badań powinny być raczej zagadnienia o charakterze mikroekonomicznym, wśród których, zdaniem autora, najistotniejsze znaczenie dla późniejszej sytuacji banku może mieć zarządzanie ryzykiem w okresie poprzedzającym powstanie kryzysu oraz zwiększanie funduszy własnych w trakcie jego trwania. Na tym tle pojawiło się wiele głosów żądających wprowadzenia bardziej restrykcyjnych regulacji kapitałowych, doprowadzając do ustalenia nowej edycji umowy kapitałowej.

Niniejszy artykuł jest próbą przybliżenia dwóch zagadnień. Pierwsze z nich dotyczy słuszności wprowadzenia nowych regulacji, tzw. Bazylei III, w kontekście prawidłowości zaobserwowanych w trakcie kryzysu. Natomiast drugie wiąże się z badaniem wpływu wprowadzenia Bazylei III na sytuację banków w Polsce.

2. Regulacje Bazylei III

Powstanie oraz przebieg globalnego kryzysu finansowego może prowadzić do konkluzji, że dotychczasowy model sprawowania nadzoru bankowego nie sprawdził się. Wskazuje na to m.in. fakt „wymykania się” spod kontroli nadzoru bankowego zjawiska nazywanego *shadow banking*, polegającego na powstawaniu w bankach olbrzymich kwot aktywów i zobowiązań pozabilansowych, będących skutkiem znacznego zaangażowania się tych instytucji w operacje związane z pochodnymi instrumentami finansowymi (w tym z derywatami kredytowymi), por. [Avgouleas 2008, s. 5-6]. Co więcej, okazało się, iż znaczna część nabytych instrumentów finansowych nie może być w sposób wiarygodny wyceniona, a w konsekwencji banki nie były w stanie prawidłowo oszacować poziomu narażenia na ryzyko poniesienia strat oraz poziomu odpowiedniego kapitału, który mógłby owe straty zamortyzować. Stało się tak, ponieważ w wyniku pojawiania się coraz większej liczby ratingów kredytowych, nijak nieprzystających do realnej kondycji ocenianych podmiotów, wielu uczestników rynku instrumentów pochodnych zaprzestało składania zleceń i właśnie zanik zleceń spowodował niemożność wyceny posiadanych instrumentów finansowych oraz szacunku niezbędnego kapitału. To z kolei spowodowało, że inwestor całkowicie utracił wiarę w publikowane ratingi kredytowe, doprowadzając do braku dalszej możliwości finansowania rozwoju banków w drodze sekurytyzacji wiarytelności. Powstaje jeszcze pytanie, dlaczego we wcześniejszym okresie inwestorzy byli tak skorzy do inwestowania w pochodne instrumenty kredytowe. Otóż w literaturze można spotkać się z twierdzeniem, że w głównej mierze przyczynił się do tego stosunkowo niski poziom stóp procentowych, zwłaszcza skarbowych instrumentów dłużnych, oraz napływ funduszy, zwłaszcza z systemów gospodarczych Chin oraz systemów gospodarczych opartych w dużej mierze na eksporcie surowców (przede wszystkim Rosji i krajów Zatoki Perskiej), por. [AIIFL Working Paper no 3, s. 3-4].

Na tym tle regulacje Umowy Kapitałowej z 1988 r. (tzw. Bazylei I) wraz z poprawkami dokonywanymi w latach 90. XX wieku nie zdały egzaminu, powodując rozpoczęcie debaty nad wprowadzeniem Nowej Umowy Kapitałowej w 1998 r. (tzw. Bazylei II), której tekst po kilku latach dyskusji i „testowaniu” przez banki komercyjne oraz nadzorców opublikowano w 2004 r., choć w kolejnych dwóch latach dokonywano jeszcze poprawek głównie dotyczących działalności handlowej banków (por. [AIIFL Working Paper no 3, s. 23]). Jednakże również regulacje Bazylei II, jak widać z perspektywy czasu, nie uchroniły banków od popadnięcia w problemy finansowe doprowadzające do osiągnięcia niepokojącego stanu, w którym posiadany przez te banki kapitał nie wystarcza na pokrycie skutków zrealizowania się ryzyka

prowadzonej działalności (głównie w sferze handlowej, a nie bankowej)¹. W związku z tym najbardziej rozwinięte kraje świata wraz z najważniejszymi instytucjami finansowymi oraz organami nadzorczymi² zaproponowały zreformowanie systemu regulacyjnego dotyczącego systemów finansowych (por. [*Financial Stability...* 2008, Załącznik A]). Reformy mają dotyczyć m.in.:

- wzmocnienia ostrożności podczas przeglądu wielkości kapitału, płynności finansowej i zarządzania ryzykiem,
- udoskonalenia przejrzystości oraz wyceny,
- zmian w użyciu oraz roli ratingów kredytowych,
- wzmocnienia reakcji organów nadzoru na ryzyko.

W obrębie wymienionych sfer jako kluczowe działania wskazano na te, które są związane z:

- ujawnieniami na temat ekspozycji na ryzyko oraz indywidualną kondycją finansową instytucji finansowych,
- sposobem ujmowania i wyceny pozycji pozabilansowych oraz wysoce wyrafinowanych instrumentów inżynierii finansowej w sprawozdaniach finansowych,
- zmianami w regulacjach Bazylei II, w tym zwłaszcza w odniesieniu do sekurytyzacji oraz działalności zdarzeń pozabilansowych,
- koniecznością ustanowienia nowych standardów regulujących płynność finansową banków (por. [*AIIFL Working Paper* no 3, s. 37]).

Sformułowano również propozycję, aby zakres dozwolonej działalności banku oraz sposób pozyskiwania źródeł finansowania owej działalności był ściśle powiązany z typem licencji uzyskiwanej przez konkretną instytucję finansową. Niezależnie jednak od tego, który poziom licencji dany podmiot uzyska, wszystkie z nich podlegałyby regulacjom dotyczącym adekwatności kapitałowej zawartej w Bazylei II (w późniejszym zaś okresie w kolejnych wersjach Umowy Kapitałowej). I tak zaproponowano, aby organy nadzoru rynku finansowego wydawały trzy typy licencji (odpowiadające trzem typom instytucji finansowych i związanym z nimi trzem poziomom ponoszonego ryzyka prowadzonej działalności):

¹ W regulacjach krajowych podział działalności prowadzonej przez banki komercyjne na handlową oraz bankową wynika z Uchwały Nr 76/2010 Komisji Nadzoru Finansowego z 10 marca 2010 r. w sprawie zakresu i szczegółowych zasad wyznaczania wymogów kapitałowych z tytułu poszczególnych rodzajów ryzyka. W uproszczeniu można stwierdzić, że do portfela bankowego zalicza się przede wszystkim udzielanie kredytów i pożyczek, składanie lokat, przyjmowanie depozytów, wykonywane w ramach działalności banku lub też w celu zarządzania płynnością. Natomiast portfel handlowy zawiera operacje niezaliczone do portfela bankowego.

² Chodzi o grupę nazwaną FSF (*Financial Stability Forum*), powstałą po kryzysie azjatyckim, na którą składają się przedstawiciele Australii, Francji, Holandii, Hongkongu, Japonii, Kanady, Niemiec, Singapuru, Stanów Zjednoczonych, Szwajcarii, Wielkiej Brytanii, Włoch, Europejskiego Banku Centralnego, Banku Rozliczeń Międzynarodowych, Międzynarodowego Funduszu Walutowego, Banku Światowego, Międzynarodowej Organizacji Komisji Papierów Wartościowych, Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego, Międzynarodowego Stowarzyszenia Nadzorów Ubezpieczeniowych, Rady Międzynarodowych Standardów Rachunkowości.

- poziom I – licencje dla instytucji oszczędnościowo-kredytowych,
- poziom II – licencje dla instytucji banków komercyjnych,
- poziom III – licencje dla banków inwestycyjnych.

W tabeli 1 ukazany jest proponowany zakres działalności dozwolonej, sposób finansowania oraz ograniczenia w funkcjonowaniu instytucji finansowych działających na poszczególnych poziomach.

Odpowiedzią na coraz częściej pojawiające się postulaty o wzmocnienie sektora bankowego, zwłaszcza w kontekście niespodziewanych szoków finansowych, jest pojawienie się tzw. Bazylei III. Należy przy tym jednocześnie stwierdzić, że Bazylea III nie zastępuje Bazylei I ani Bazylei II, gdyż stanowi jedynie ich dopełnienie. Zgodnie bowiem ze słowami Prezydenta Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego³ ma ona „(...) uprościć licznik współczynnika wypłacalności (...) oraz wprowadzić niektóre komponenty o charakterze makroekonomicznym do regulacji kapitałowych” [*The New...* 2011, s. 2]. Jednym z głównych elementów kolejnej edycji umowy kapitałowej jest dążenie do zapewnienia płynności finansowej banków, z którym to problemem borykało się wiele banków w trakcie pierwszego poważnego kryzysu w XXI wieku, powodującego w efekcie konieczność interwencji banków centralnych, czy wręcz skarbów państwa (nieraz w drodze renacjonalizacji instytucji finansowych). Wprowadzono zatem minimalne wymogi związane z płynnością finansową, z których:

- pierwszy ma na celu promowanie krótkoterminowej „żywności” banków poprzez wymóg utrzymywania wysokiej jakości płynnych aktywów pozwalających na „przetrwanie” przynajmniej miesięcznego okresu skrajnie niekorzystnych warunków,
- drugi ma na celu promowanie wydłużenia „żywności” przez okres dłuższy niż jeden miesiąc przez zachęcanie banków do finansowania swojej działalności na bazie źródeł charakteryzujących się większą stabilnością, por. [*Basel III: A global...* 2010].

Pierwszy z minimalnych wymogów mierzony będzie wskaźnikiem pokrycia płynności (*Liquidity Coverage Ratio* – zwanym dalej LCR), który będzie obowiązywał banki działające w skali międzynarodowej, począwszy od 1 stycznia 2015 r., drugi zaś mierzyć się będzie wskaźnikiem stabilnych funduszy netto (*Net Stable Funding Ratio* – zwanym dalej NSFRR), który będzie wymagany od 1 stycznia 2018 r. Stosownie do Bazylei III LCR ma być na poziomie przynajmniej 100% i ma on postać

$$\frac{\text{Zapas wysokiej jakości płynnych aktywów}}{\text{Łączne wypływy gotówkowe netto w kolejnych 30 dniach}} \times 100\%.$$

Aktywami o wysokiej jakości będą jedynie takie składniki, które charakteryzują się niskim poziomem ryzyka kredytowego i rynkowego, są relatywnie łatwe do wyce-

³ Nout Wellink, przewodniczący Bazylejskiego Komitetu Nadzoru Bankowego oraz prezes De Nederlandsche Bank (Banku Narodowego Holandii).

Tabela 1. Proponowany zakres działalności dozwolonej, sposób finansowania oraz ograniczenia w funkcjonowaniu instytucji finansowych działających na poszczególnych poziomach

Lp.	Poziom licencji	Zakres prowadzonej działalności	Sposób finansowania działalności	Ograniczenia działalności
1	I	<ol style="list-style-type: none"> 1) przyjmowanie depozytów, 2) udzielanie kredytów i pożyczek konsumpcyjnych, 3) udzielanie kredytów i pożyczek hipotecznych, 4) udzielanie kredytów podmiotom gospodarczym, 5) udzielanie leasingu, 6) transakcje skarbowe i walutowe 	<ol style="list-style-type: none"> 1) depozyty, 2) kapitał zakładowy, 3) dłużne papiery wartościowe, 4) rynek międzybankowy (do określonego poziomu wyznaczonego jako procent przyjętych depozytów lub procent kapitału zakładowego), 5) sekurytyzacja (do określonego poziomu wyznaczonego jako procent od posiadanych aktywów) 	<ol style="list-style-type: none"> 1) działalność na rynku międzybankowym (powyżej określonego poziomu wyznaczonego jako procent depozytów lub procent kapitału zakładowego), 2) sekurytyzacja (powyżej określonego poziomu wyznaczonego jako procent od posiadanych aktywów), 3) transakcje skarbowe i walutowe niezwiązane z zarządzaniem ryzykiem niedopasowania struktury bilansu
2	II	<ol style="list-style-type: none"> 1) emisja krótkoterminowych skryptów dłużnych oraz obligacji długoterminowych, 2) udzielanie kredytów i pożyczek hipotecznych, 3) udzielanie kredytów podmiotom gospodarczym, 4) udzielanie leasingu, 5) transakcje skarbowe i walutowe, 6) zarządzanie aktywami, 7) świadczenie usług brokerskich klientom detalicznym, 8) gwarantowanie emisji papierów wartościowych, zajmowanie pozycji na własne ryzyko i rachunek na rynkach kapitałowych (w ograniczonym zakresie) 	<ol style="list-style-type: none"> 1) krótkoterminowe skrypty dłużne oraz oszczędnościowe, obligacje długoterminowe, 2) kapitał zakładowy, 3) obligacje skterowane na rynki kapitałowe, 4) rynek międzybankowy (do poziomu 100% sumy kapitału zakładowego i zadłużenia długoterminowego), 5) sekurytyzacja (do określonego poziomu wyznaczonego jako procent – wyższy niż dla licencji i poziomu – od posiadanych aktywów) 	<ol style="list-style-type: none"> 1) gwarantowanie emisji papierów wartościowych, zajmowanie pozycji na własne ryzyko i rachunek na rynkach kapitałowych (powyżej określonego poziomu wyznaczonego jako procent kapitału zakładowego)
3	III	<p>cały zakres działalności na rynkach kapitałowych, w tym:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) gwarantowanie emisji papierów wartościowych, 2) handel instrumentami pochodnymi, 3) zajmowanie pozycji na własne ryzyko i rachunek na rynkach kapitałowych, 4) usługi brokerskie dla klientów detalicznych i korporacyjnych 	<ol style="list-style-type: none"> 1) akcje i obligacje emitowane na rynku publicznym i prywatnym, 2) rynek międzybankowy, 3) sekurytyzacja (bez ograniczeń) 	<ol style="list-style-type: none"> 1) działalność depozytowa, 2) emisja instrumentów krótkoterminowych na rynku publicznym

Źródło: opracowanie własne na podstawie [Avgouleas 2008, s. 43–47].

nienia, mają niski poziom korelacji z aktywami o wysokim profilu ryzyka oraz są notowane na uznanych rozwiniętych rynkach. Powinny być one przedmiotem obrotu na aktywnym, nieskoncentrowanym rynku, który pozostaje aktywny nawet w okresie zjawisk kryzysowych. Ponadto Komitet Bazylejski dokonał podziału płynnych aktywów na dwie grupy (level 1, level 2). W skład aktywów pierwszego poziomu wchodzi: gotówka w kasach banku, rezerwy w banku centralnym, notowane papiery wartościowe emitowane lub gwarantowane przez uznane instytucje⁴ i spełniające określone kryteria⁵, dłużne papiery wartościowe emitowane przez podmioty o niezerowej wadze ryzyka w rodzimej walucie. Do grupy aktywów drugiego poziomu (niemogących stanowić więcej niż 40% ogółu płynnych aktywów o wysokiej jakości) zalicza się papiery wartościowe emitowane lub gwarantowane przez te same podmioty co dla poziomu pierwszego, obligacje korporacyjne oraz zabezpieczone mające wskazane kryteria (w tym rating kredytowy przynajmniej na poziomie AA (por. [Basel III, International... 2010, s. 8-10])). Mianownik LCR mierzony jest jako różnica wpływów gotówkowych oraz mniejszej z dwóch wartości: wpływów gotówkowych lub 75% wpływów gotówkowych przewidywanych w ciągu kolejnych 30 dni kalendarzowych.

Wskaźnik NSFR powinien przekraczać 100% i oblicza się go według wzoru:

$$\frac{\text{Wartość dostępnych stabilnych funduszy (źródeł finansowania)}}{\text{Wartość wymaganych stabilnych funduszy (źródeł finansowania)}} \times 100\%.$$

Dostępne stabilne fundusze zostały zdefiniowane jako ważona suma kapitału zakładowego, akcji uprzywilejowanych z terminem zapadalności przynajmniej jednego roku, zobowiązania z terminem zapadalności przynajmniej jednego roku, depozyty i fundusze pozyskane z rynków hurtowych o terminach zapadalności do jednego roku, co do których przewiduje się ich rolowanie na kolejne okresy nawet w okresie pojedynczych szoków na rynkach finansowych. Wagi przyporządkowane poszczególnym źródłom finansowania mają poziom od 100% kapitału zakładowego do 0% dla pozostałych źródeł finansowania (szerzej por. [Basel III, International... 2010, s. 27]).

Mianownik, a więc wymagane stabilne źródła finansowania zostały zdefiniowane również jako ważona suma funduszy wymaganych przez organy nadzoru ustalona w na podstawie profilu ryzyka będącego pochodną struktury aktywów, operacji pozabilansowych oraz pozostałej działalności. Wagi ryzyka mają wartość od 0% dla gotówki (najmniej obciążonej ryzykiem) do 100% dla aktywów najbardziej obciążonych ryzykiem i transakcji pozabilansowych⁶ (szerzej por. [Basel III: International... 2010, s. 29-30]).

⁴ Zalicza się do nich rządy, banki centralne, jednostki samorządowe, Bank Rozliczeń Międzynarodowych, Międzynarodowy Fundusz Walutowy, Komisję Europejską oraz multilateralne banki rozwoju.

⁵ Kryteria te to posiadanie 0% wagi ryzyka kredytowego zgodnie z podejściem standardowym Bazylei II (SAP), obrót na rynku o wysokim poziomie płynności bądź bycie przedmiotem operacji repo, udowodnione (historycznie) utrzymanie płynności nawet w okresie szoków na rynkach finansowych.

⁶ W Bazylei III dopuszcza się ustalenie przez krajowe organa nadzoru wagi dla operacji pozabilansowych na innym poziomie uwzględniającym specyficzne uwarunkowania danego kraju.

Poza wpływem na płynność finansową w Bazylei III zmodyfikowane zostały również wymogi dotyczące kapitału banków. Mianowicie:

- kapitał zakładowy (*tier 1*) musi mieć przynajmniej poziom 4,5% aktywów ważonych ryzykiem,
- kapitał *tier 1* musi mieć przynajmniej poziom 6% aktywów ważonych ryzykiem,
- kapitał ogółem (*tier 1, tier 2*) musi mieć przynajmniej poziom 8% aktywów ważonych ryzykiem (szerzej [Basel III, A global... 2010, s. 12-21]).

Wydaje się więc, że ze względu zarówno na ryzyko płynności finansowej, jak i wymogi dotyczące koniecznych kapitałów stanowiących bufor dla strat wynikających z ponoszonego ryzyka działalności bankowej nowo wprowadzane regulacje mogą stać się regulacjami zapewniającymi, przynajmniej na pewien czas, większą stabilizację kondycji instytucji finansowych. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że nie brakuje także głosów o braku konieczności zwiększania regulacji, a wręcz przeciwnie – lepiej będzie pozostawić banki „samym sobie”, zdejmując z nich odium instytucji zaufania publicznego (por. [Kałużny 2010]).

Dla wielu instytucji sprostanie owym wymogom stanowić jednak może wyzwanie, ponieważ niezbędne stanie się pozyskanie dodatkowych źródeł finansowania, a w niektórych sytuacjach trzeba będzie nawet przeorientować sposób prowadzenia działalności bankowej i zarządzania związanym z nim ryzykiem.

3. Bazylea III w Polsce

Zmienione regulacje w zakresie niezbędnej adekwatności kapitałowej z pewnością dotkną polskie instytucje bankowe. Wydaje się, że o ile stosunkowo niewielkie problemy banki będą miały z utrzymaniem zaostrzonych wymogów adekwatności kapitałowej, o tyle większe problemy mogą sprawić nowe wymogi dotyczące konieczności utrzymywania płynności finansowej (a ściślej LCR i NSFR na wymaganym poziomie). Powstaje również pytanie, czy instrumenty dotychczas traktowane przez banki jako instrumenty stosunkowo płynne nadal (pod rządami Bazylei III) będą spełniać wymogi płynnych aktywów wysokiej jakości. W efekcie niemożność sprostania nowym wymogom, przy jednoczesnym braku możliwości pozyskania dofinansowania z zagranicznych spółek-matek (w związku z ich problemami finansowymi), może zaowocować nasilającym się ostatnio na krajowym rynku procesem konsolidacji rynku bankowego.

Literatura

Avgouleas E., *Financial Regulation, Behavioural Finance, and the Global Credit Crisis: In Search of a New Regulatory Model*, <http://ssrn.com/abstract=1132665>, 2008.

Basel III: A global regulatory framework for more resilient banks and banking systems, Bank for International Settlements, Basel December 2010.

Basel III: International framework for liquidity risk measurement, standards and monitoring, Bank for International Settlements, Basel December 2010.

- Erkens D., Hung M., Matos P., *Corporate Governance in the 2007-2008 Financial Crisis: Evidence from Financial Institutions Worldwide*, ECGI – Finance Working Paper No. 249/2009; CELS 2009 4th Annual Conference on Empirical Legal Studies Paper.
- Financial Stability Forum Report on Enhancing Market and Institutional Resilience*, http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_0804.pdf, April 2008.
- Financial Stability Forum Report on Enhancing Market and Institutional Resilience. Report on the Follow-up of the Recommendations*, http://www.financialstabilityboard.org/publications/r_0810.pdf, October 2008.
- Kałużny R., *Skutki kryzysu. Nowe spojrzenie na rolę banków*, [w:] *Bankowość a kryzys na rynkach finansowych*, red. A. Janc, UE, Poznań 2010.
- The Global Credit Crisis of 2008: Causes and Consequences*, Asian Institute of International Financial Law Working Papers No. 3, University of Hong Kong, 2009.
- The New Framework for Banking Supervision*, Remarks of Nout Wellink, FSI High Level Meeting on „The Emerging Framework for Strengthened Banking Regulation and Financial Stability” for Africa, Cape Town, January 2011.
- Uchwała nr 76/2010 Komisji Nadzoru Finansowego z 10 marca 2010 r. w sprawie zakresu i szczegółowych zasad wyznaczania wymogów kapitałowych z tytułu poszczególnych rodzajów ryzyka, DzUrz Komisji Nadzoru Finansowego nr 2 z dnia 9 kwietnia 2010 roku, poz. 11.

BASEL III'S IMPACT ON POLISH BANKS

Summary: Global credit crunch leading to a global financial crisis led also banking supervisors towards new, better frameworks for the banking sector. Within that framework the authorities emphasized the necessity of strengthening capital adequacy and liquidity management. Polish banks should take new regulations into account but according to the recently released annual financial reports, some of them may have problems with coping with new regulations which may lead to the processes of national banking market consolidation.